

АДМИНИСТРАТИВНИТЕ САНКЦИИ НА ОСНОВАНИЯ ОТ GPPR

автор: Младен Младенов (PhD, MPS, LL.M, MPF, MSM)

Поредицата разглежда различни аспекти на съдебните претенции на основания от GDPR, административните санкции на основания от GPPR и дисциплинарните санкции на основания от GPPR. Подходът е насочен към обосновано предположение за едни бъдещи рискове за управленските, финансовите, счетоводните и юридическите екипи в организациите и в частния, и в публичния сектор. Добрите и отговорни мениджъри без забава още понастоящем трябва да възложат в тази насока одитен ангажимент на одитните звена или одитори в организациите, а на собствено отделно основание – и правни анализи на юридическите си екипи, юриконсулти или обслужващи външни юристи или консултанти, защото професионално предвиденият риск винаги се явява здрава основа за устойчивостта на организацията в бъдещето

Въведение

Новият Общ регламент относно защита на данните¹, познат и с англоезичната му абревиатура GDPR² поставя множество изисквания и предизвикателства към организациите, свързани с нови, високи стандарти от управленско, процедурно, материално-техническо, информационно, деловодно и юридическо естество.

Наред с това се увеличават неимоверно и рисковете пред правните субекти, които биха попаднали в обхвата на Регламента. В общественото съзнание част от тези заплахи придобиват пандемичен характер, основателно или не.

Повечето от тях са свързани с невъзможните за възприемане (поради изключително високите им размери) от гледна точка на националната ни реалност глоби и имуществени санкции, налагани за нарушение на разпоредби на Регламента.

По принцип атавистичният страх от непознатото е дълбоко заложен в

обществената тъкан, но в повечето случаи е абсолютно неоправдан. С още по-голяма сила тази неоправданост е налице, когато правните субекти спазват доброволно общите правила за поведение, разписани в правните разпоредби. Затова още веднъж трябва да се напомним на всички, че добросъвестното и стриктно спазване на Регламента (както на който и да е друг действащ нормативен акт) отнема правната възможност за каквито и да е санкции към законопослушния правен субект. Особено важно е обаче да се отбележи, че законосъобразното поведение трябва да е налице от началния момент на прилагането на нормативния акт³. Неизпълнението на която и да е негова разпоредба на следващия ден би била основание за евентуални санкционни действия и актове за неговото нарушаване.

³ Регламентът се прилага от 25 май 2018 година

При една добра подготовка и разбиране на GDPR, организациите в частния и в публичния сектор не би трябвало да имат страхове от евентуални санкции от административнонаказателен характер за нарушаване на която и да е негова разпоредба. Несериозното отношение към Регламента, повърхностното му прилагане, липсата на интерес към корпоративната, административна и съдебна практика по прилагането му от други организации, институции, ведомства и органи обаче със сигурност са една нездравословна хранителна среда за неспазването му, и основание за последващи санкции във връзка с това. Както е видно по-нататък в изложението, те наистина са с много висок размер и много широка база, прерастваща от разпоредба към разпоредба в самия Регламент, а понякога и към административни актове, издавани от компетентните органи. Необходимите разяснения за тази сложна и особено актуална материя са нужни именно сега, защото датата, след която Регламентът ще се прилага на територията на целия Европейски съюз в цялата му задължителност, вече предполага всички необходими мерки за въвеждането му от страна на организациите да са реализирани

Видове административни санкции по GDPR

Разпоредбата на Член 83 е наречена „Общи условия за налагане на административни наказания „глоба“ или „имуществена санкция“.

Изрично трябва да се отбележи, че Регламентът борави с термина „административни наказания“, който по подразбиране включва в себе си две подобни категории – глоба и имуществена санкция. Това е *автоматното разбиране* на Регламента във връзка с административнонаказателната материя, през призмата на Правото на Европейския съюз.

При националната ни правна система нещата не стоят по подобен начин. Българската юридическа наука и практика имат различна визия по отношение на тази проблематика. От наказателноправна и от административноправна гледна точка, наказания могат да се налагат само на физически лица (*Homo Sapiens*)⁴,

⁴ Разумен човек (лат-)

понеже само те могат да притежават вина – необходимо условие за налагане на наказанието. Именно затова Законът за административните нарушения и наказания⁵ (ЗАНН) прави стриктно разграничение между наказанията и имуществените санкции. Първите се намират в Глава втора, Раздел II, а вторите – в Глава четвърта. Макар и имуществените санкции да са административнонаказателни санкции, те не са „наказания“ в буквалния смисъл на тази дума и с оглед на юридическата й интерпретация по българската правна система.

Това разбиране нееднократно е застъпвано от съдебната практика – в миналото и понастоящем, с общозадължителна сила или при инцидентното тълкуване и прилагане на закона. В този смисъл, Върховният съд е имал възможността категорично да заяви, че: „Административно наказателно отговорни са само вмениями физически лица, поради което на юридически лица не може да се налагат административни наказания“⁶. Различни съдебни състави дори са по-подробни в разясненията си, за да се осветли тънката разделителна линия между двата правни института, например: „Вярно е, че имуществените санкции не са административни наказания по смисъла на ЗАНН, но съгласно чл. 83, ал. 2 от ЗАНН се налагат по реда на ЗАНН. Така въведената обективна отговорност спрямо юридическите лица и едноличните търговци не изключва преценката за маловажност по чл. 28 от ЗАНН, доколкото не зависи от личността на извършителя и неговото субективно отношение към последиците на деянието, а от степента на неговата обществена опасност“⁷.

Вече е видно, че при GDPR със сигурност ще има проблеми с оглед на администра-

⁵ Обн. ДВ. бр.92 от 28 ноември 1969 година

⁶ Постановление № 10 от 28.IX.1973 г., Пленум на ВС, По някои въпроси относно практиката по дела с административнонаказателен характер

⁷ Решение № 251 от 11.02.2014 г. по КАНД № 4257/2013 г. на Административен съд – Варна, докладчик съдия Маргарита Йорданова

тивна наказателната практика по прилагането, обусловена от терминологичното разминаване между Регламента и българския национален административнонаказателен закон – ЗАНН. Езиковото несъответствие в Правото обикновено води до нови, различни правни конструкции, които от своя страна пораждаат различни, неочаквани правни резултати – в позитивна или негативна посока. Парадоксално, в правото дори неочакваният позитивен правен резултат не би трябвало да се счита за правно желан, понеже един от основните принципи в юридическата сфера е този на „Правната сигурност“. Една непредвидима правна среда по дефиниция е нежелана, защото съдържа потенциални рискове за правните субекти. Това означава, че обслужващите организацията юридически екипи – собствени или външни, вече трябва да са извършили необходимия анализ и оценка на риска от това терминологично и съдържателно разминаване между Регламента и ЗАНН, с оглед управляемостта на риска. Същото, на собствено основание или въз основа на съвместна работа би трябвало да са извършили и одитните звена в организациите.

В своя чл.4, наречен „Определения“ Регламентът не счита за нужно да дава нормативни дефиниции на понятията „глоба“ и „имуществена санкция“, най-вероятно поради общоизвестния и общоразбираемия им характер. Това е така, понеже в националните правни системи на страните членки на Европейския съюз подобни правни институти са отдавна познати и са безспорни от гледна точка на правното си естество. В този смисъл, в националното законодателство, законови дефиниции в тази посока са налични.

Така например, чл.15, ал.1 от ЗАНН пределно ясно определя, че глобата е наказание, което се изразява в заплащане на определена парична сума. За имуществената санкция подходът не е такъв, но чл.83, ал.1 просто посочва, че на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност. Тук законодателят очаква „припознаването“ на имуществе-

ната санкция като заплащането на определена парична сума, но от особени правни субекти – абстрактни по физическата си същност, макар и реални по правната си природа. Точно това различава глобата от имуществената санкция – правния субект-правонарушител, към които те са насочени.

От своя страна, чл. 84 от Регламента споменава „други санкции“, което означава, че те са от характер, различен от глобата или имуществената санкция. Тук трябва да се отбележи, че различните национални системи на държавите членки на ЕС, както и Правото на Европейския съюз признават някои мерки за принуда от страна на администрацията за административнонаказателни мерки. Същите, от гледна точка на българската правна система биха били възприети не за административнонаказателни, а за принудителни административни мерки, например „временно или окончателно ограничаване, в т.ч. забрана, на обработването на данни“, на основание чл. 58, параграф 2, буква „е“ от Регламента, където в същия текст това е дефинирано като „корективно правомощие“, а в чл. 83, пар.2 – като една измежду множеството „мерки“.

Що се касае за другите възможни по българското законодателство извън глобите и имуществените санкции, санкционни мерки (в тесния смисъл на думата) от административнонаказателен характер, то те са две – „обществено порицание“ и „временно лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност“, съобразно систематиката на чл.13 от ЗАНН. Законово разяснение по чл.14 е в смисъл, общественото порицание за извършеното нарушение се изразява в публично порицание на нарушителя пред трудовия колектив, където работи, или пред организацията, в която членува. Правната дефиниция в чл.16, изречение първо от своя страна указва, че лишаването от право да се упражнява определена професия или дейност се изразява във временна забрана за нарушителя да упражнява професия или дейност, във връзка с която е извършил нарушението.

Свободата, която предоставя Регламентът по силата на чл. 84, изречение първо се изразява в това, че държавите членки определят правила за други санкции,

приложими за нарушения на Регламента по-специално за нарушения, които не подлежат на административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“, и вземат всички необходими мерки за гарантиране на тяхното прилагане. Това означава, че българският законодател може да предприеме в един бъдещ момент подобни законодателни стъпки, но понастоящем подобни не са налице дори в условията на обществено обсъждане (обществени консултации) – задължителна стъпка от нормотворческия процес от 4 ноември 2016, по силата на чл.26, ал.2 от Закона за нормативните актове⁸ (ЗНА).

Състави на административни нарушения по GDPR

Регламентът в своя чл. 83, пар.1 просто препраща към формулата „за извършени нарушения на настоящия Регламент, посочени в параграфи 4, 5 и 6“. Това изисква детайлно изследване на тези параграфи в поредността на техните текстове.

Параграф 4 на чл.83 от Регламента подразделя нарушенията по него в три категории – съответно в точки „а“, „б“ и „в“. Условно, това могат да бъдат наречени нарушения на задължения на основни субекти по защита на личните данни. Точка „а“ препраща към нарушения на задълженията на администратора и обработващия лични данни съгласно посочени членове от Регламента. По член 8 „Условия, приложими за съгласието на дете във връзка с услугите на информационното общество“ - например нарушението може да се изразява в неполагане от страна на администратора на разумни усилия за удостоверяване, че съгласието е дадено или разрешено от носещия родителска отговорност за детето, като взема предвид наличната технология. Юридическото разбиране за „разумни усилия“ често се разминава с житейското или предприемаческото разбиране за същото понятие и ще бъде обект на бъдеща административна и съдебна практика. Със сигурност обаче са нужни още към този момент обучения и в тази насока.

Хипотезата за нарушение на чл.11, пар.1

⁸ Обн. ДВ. бр.27 от 3 април 1973 година

от Регламента поначало е трудно да бъде обрисувана, понеже самата разпоредба е от „освобождаващ от задължение характер“, тъй като указва, че администраторът не е задължен да поддържа, да се сдобие или да обработи допълнителна информация, за да идентифицира субекта на данни с единствената цел да бъде спазен настоящият Регламент. Нарушенията са възможни обаче по параграф 2 от същия член. Първото би било налично по изречение първо - когато администраторът може да докаже, че не е в състояние да идентифицира субекта на данни, но не уведоми субекта на данни, въпреки, че това е възможно. Абстрактно, по второто изречение на чл.11, пар.2 нарушение би било налице, ако администраторът изисква от субекта на данни сякаш с цел да упражни правата си в пълен обем да предостави допълнителна информация, позволяваща неговото идентифициране, въпреки, че такава е било възможно и с вече наличната информация (т.е. „свърхконцентрация и свърхсъбиране на данни“).

В обхвата на член 25 „Защита на данните на етапа на проектирането и по подразбиране“ нарушението би се изразявало в невъвеждане от страна на администратора както към момента на определянето на средствата за обработване, така и към момента на самото обработване, подходящи технически и организационни мерки, с оглед на ефективното прилагане на принципите за защита на данните. Разтегливостта на понятието „подходящи мерки“ и всевъзможните му интерпретации е същностен риск от юридическо естество, предпоставка за неправилни, необосновани или несъразмерни санкции от административнонаказателен характер по отношение на организацията или нейни членове от ръководния или експертния персонал.

По смисъла на член 26 „Съвместни администратори“, двама или повече администратори съвместно определят целите и средствата на обработването и ако съответните отговорности на администраторите не са определени от правото на Съюза или правото на държава членка, то те са длъжни да определят по прозрачен начин съответните си отговорности за изпълнение на задълженията по Регламента посредством договореност помеж-

ду си. Липсата на подобна договореност при горните условия е нарушение на Регламента. Проблематично е разбирането на изискването за „прозрачен начин“, защото то е податливо на многопосочни тълкувания от различни гледни точки. Тук със сигурност е налице нормативен риск за организациите в частния и публичния сектор.

Разпоредбата на член 27 „Представители на администратори и обработващи лични данни, които не са установени в Съюза“ администраторът или обработващият личните данни, който не е установен в Съюза, определя писмено представител в Съюза. Неизпълнението на това задължение осъществява състава на административното нарушение.

На собствено основание, нарушението на член 28 „Обработващ личните данни“ би могло да се изрази в множество изпълнителни деяния – действия или бездействия. Само за тях би трябвало да има отделни обучения на управляващите организациите, юристите и одиторите. Едно измежду множеството съставомерни деяния по чл. 28 от Регламента би било обработващият данни да включи друг обработващ данни без предварителното конкретно или общо писмено разрешение на администратора. Налице е недобросъвестно отношение, което трябва да бъде санкционирано по административен път.

Административното нарушение по член 29 „Обработване под ръководството на администратора или обработващия лични данни“ е лесно разпознаваемо – когато обработващият лични данни и всяко лице, действащо под ръководството на администратора или на обработващия лични данни, което има достъп до личните данни, обработва тези данни само по указание не на администратора, а на други лица извън него. Тук е налице незаконосъобразно съобразяване с непредвидено в Правото вмешателство чрез указание от неоторизирано лице. Отговорността в този случай би отпаднала само на обективно правно основание – ако обработването се изисква от правото на Съюза или правото на държава членка (тоест – не нелегитимното указание, а действащи правни норми пораждат задължителното поведение).

Нормативна неограниченост и поливариантност на административните нарушения по член 30 „Регистри на дейностите по обработване“ би могла да се предположи дори само от прекалено обемния текст. Нарушението би могло да бъде *inter alia* всяко едно пасивно деяние (бездействие) по неподдържане на регистъра, например в хипотезата на пар.1, б.“е” – въпреки че е възможно, не са посочени срокове за изтриване на различните категории данни. Това означава безотговорно поведение към личните данни и пряко нарушение на „Принципа на ограничение на съхранението“ по смисъла на чл.5, пар.1, б.“д” от Регламента.

Правото не предполага недобросъвестно отношение към останалите правни субекти, без значение дали са частни или публични. Но когато става въпрос за публичноправни органи, обикновено е налице законово изискване за съдействие при упражняване на дейността им. Поради тази причина, нарушение на член 31 „Сътрудничество с надзорния орган“ дефинитивно би било налице, когато администраторът и обработващият лични данни или техните представители откажат да сътрудничат с надзорния орган при изпълнението на неговите задължения. Това в най-чист вид би попаднало в обхвата на понятието административно нарушение по смисъла на българското законодателство – административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред по смисъла на чл.6 от ЗАНН. Защото надзорния орган по защита на личните данни със сигурност извършва дейност по държавно управление в широкия смисъл на това разбиране, в контекста на единността на държавната власт и *разделянето* ѝ на законодателна, изпълнителна и съдебна власт според чл.8 от Конституцията на Република България⁹.

Неосигуряването от страна на админи-

⁹ Обн. ДВ. бр.56 от 13 юли 1991 година

стратора и обработващия лични данни на подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено със съответния риск ниво на сигурност би било явно нарушение на член 32 „Сигурност на обработването“. Изпълнителното деяние чрез бездействие би било *неналичен или нередовен* процес на изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването.

Нарушението по член 33 „Уведомяване на надзорния орган за нарушение на сигурността на личните данни“ има различни аспекти, но един от най-важните е *времения аспект*, често възприеман несериозно поради особената народопсихология и социални стереотипи в българската правна среда. Пропускането на 72 часовия срок за уведомяване от страна на администратора на надзорния орган за нарушението на сигурността на личните е доста сериозно административно нарушение, въпреки повърхностния подход към правните срокове. Само във връзка с това е нужно специализирано обучение, касаещо „фаталните срокове“, а.к.а. „*Deadlines*“¹⁰. Ръководителите, одиторите и юристите в организацията би трябвало да обърнат приоритетно внимание на този въпрос от ключова важност за преодоляване на *предизвиканите чрез бездействие* рискове за организацията. Един от тези рискове може да избуи вследствие от *невниманието към времените срокове*, визирани в Регламента.

Още отсега може да се предположи, че санкционните правоотношения, базирани на член 34 „Съобщаване на субекта на данните за нарушение на сигурността на личните данни“, биха довели до противоречива практика. Нарушението би било налице, когато има вероятност нарушението на сигурността на личните данни да породи висок риск за правата и свободите на физическите лица, администраторът, въпреки изискването „без ненужно забавяне“, съобщи със забавяне или не съобщи на субекта на данните за нарушението на сигурността на личните

¹⁰ Последни/фатални срокове (англ.)

данни. Интерпретацията на изключително гъвкавия термин „без нужното забавяне“ не предполага точна фиксация на времето по отношение на фази, процедури, действия, часове, минути или секунди, и би могла да бъде разглеждана по различен начин от правосъблюдаващите и правоприлагащите субекти. Със сигурност обаче нехайството към времето изисква санкции според разпоредбите на Регламента.

Изключителни рискове от нарушения на GDPR могат да възникнат при непълното прилагане на член 35 „Оценка на въздействието върху защитата на данните“, поради изключително комплицирания и многоаспектен характер на неговия нормативен текст. Изпълнителните деяния имат различна вариантност, но едно от тях би било, когато, въпреки че има систематична и подробна оценка на личните аспекти по отношение на физически лица, която се базира на автоматично обработване, включително профилиране, и служи за основа на решения, които имат правни последици за физическото лице или по подобен начин сериозно засягат физическото лице, не е извършена оценка на въздействието върху защита на данните на това лице. Тук ключовите моменти, които биха могли да повдигнат спорове относно това дали е налице или не административно нарушение на основание от GDPR, биха били тълкуванията относно изразите „систематична и подробна оценка на личните аспекти“, както и „правни последици“ и „сериозно засягат“. Още на пръв прочит, те биха могли да се интерпретират по различен начин, включително и в противоположни насоки.

GDPR в своя член 36 „Предварителна консултация“ изисква администраторът да се консултира с надзорния орган преди обработването, когато оценката на въздействието върху защитата на данните покаже, че обработването ще породи висок риск, ако администраторът не предприеме мерки за ограничаване на риска. Неиницирането на такава консултация при оценка, показала висок риск, е характерен и безспорен случай на административно нарушение на Регламента.

Съобразно член 37 „Определяне на длъжностното лице по защита на данните“ ад-

министраторът и обработващият лични данни определят длъжностно лице по защита на данните във всички случаи, когато обработването се извършва от публичен орган или структура; основните дейности на администратора или обработващия лични данни се състоят в операции по обработване, които поради своето естество, обхват и/или цели изискват редовно и систематично мащабно наблюдение на субектите на данни; или основните дейности на администратора или обработващия лични данни се състоят в мащабно обработване на специалните категории данни и на лични данни, свързани с присъди и нарушения. Това нарушение е типично от рода на „нарушение на просто бездействие“ и се изразява в неопределяне на длъжностно лице по защита на данните, когато са налице законите хипотези за това.

Чисто пожелателно от юридическа гледна точка по смисъла на член 38 „Длъжност на длъжностното лице по защита на данните“, параграф 1 казва, че администраторът и обработващият лични данни гарантите, че длъжностното лице по защита на данните участва по подходящ начин и своевременно във всички въпроси, свързани със защитата на личните данни. Парадоксално е, че негарантирането в горния смисъл от страна на администратора и обработващия, вече се превръща в административно нарушение по смисъла на чл.83, пар.4, буква „а“ от Регламента. Въпросът е дали само формалното деклариране изпълнява нормативното изискване (съответно – превъзможва евентуалното нарушение) или трябва да са налице и обективни гаранции в този смисъл. Ако второто твърдение е вярно, кои гаранции могат да се приемат за обективни и кои – не е въпрос, който задълбава още повече в юридически тълкувания по нормативния текст. Очевидно, на пръв прочит, гаранцията за участието на длъжностното лице по защита на данните може да бъде доказана с вътрешни правила, процедури, заповеди, стандарти и други подобни вътрешноведомствени актове.

Доколкото нарушението на член 39 „Задачи на длъжностното лице по защита на данните“ по силата на чл.83, пар.4, б.а“ от Регламента попада в под-категорията „задълженията на администратора и обра-

ботващия лични данни“, или както бяха дефинирани по-горе в систематиката на изложението – в категорията на нарушения на задължения на основни субекти по защита на личните данни, се получава юридически *non sense*, понеже никъде в чл.39 не се споменават каквито и да е задължения на администратора или на обработващия, а само на длъжностното лице по защита на данните. По този начин Регламентът изгражда оригинален юридически конструкт от рода на „юридическа отговорност без вина“. Отговорността би била за нарушаване на задълженията на администратора и обработващия лични данни, но за нещо – извършено или не от длъжностното лице по защита на данните. По този начин Регламентът създава следната нелогична правна категория – за неспазване на задължението си да информира и съветва администратора или обработващия лични данни и служителите, които извършват обработване, за техните задължения по силата на настоящия Регламент, длъжностното лице по защита на данните извършва нарушение на техните, а не на своите задължения, и ангажира административнонаказателната отговорност на цялата организация. Изводът е, че длъжностното лице по защита на данните трябва да бъде много внимателно подбирано, с оглед на неговата лоялност, почтеност и отговорност към организацията, включително и да не създава предпоставки за административни санкции по отношение на нея за нарушения на GDPR.

Няколко съставомерни деяния от административнонаказателен характер за нарушение на Регламента биха могли да се изведат от член 42 „Сертифициране“. Най-видимото нарушение обаче веднага се открива в параграф 6 и се изразява в това администраторът или обработващият лични данни, който подлага своето обработване на механизма за сертифициране, да не осигури на сертифициращия орган цялата информация и достъп до своите дейности по обработване, които са необходими за извършване на процедурата по сертифициране.

Неизпълненията на задълженията на администратора и обработващия лични данни по член 43 „Сертифициращи органи“ не могат да бъдат открити, както прегражда чл. 83, пар. 4, б.а“ във връзка с ад-

министративнонаказателна отговорност на организацията. Тук задълженията са на държавите членки, на надзорния орган и на националния орган по акредитация. Няма как за неизпълнение на задължения на националната държава или на нейни публичноправни структури който и да е правен субект да носи административнонаказателна отговорност. В случая, GDPR е в явен конфликт както с правната, така и в житейската логика и повдига за размисъл въпроса за игнориращото тълкуване и прилагане на правните норми. Защото, ако не е налице такъв игнориращ подход при подобни правни текстове, би се стигнало до правен апокалипсис при произволното и повърхностно прилагане на правни норми, лишени от съдържателен контекст на свързаност и системност между компонентите си. За да се избегне рискът обаче от административнонаказателна отговорност по чл. 39 от Регламентът е нужно ръководството на организацията и юридическите й служители и звена да са в постоянен контакт с надзорния орган, за евентуални консултации, указания, разяснения и становища по приложението на нормативния текст.

Спокойно може да се заключи, че всички горепосочени административни нарушения на Регламента са вследствие от недопустима немара или на усложнени правни конструкции. Тази непроявена грижа влиза в директна колизия с разпоредби на Регламента и изисква административна санкция. Що се касае за юридическите състави от административнонаказателен характер съобразно подходите в Регламента, те ще бъдат обект на бъдещата корпоративна, надзорна, експертна, административна и съдебна практика, която обещава да е изключително богата, интересна и в някои случаи – непредсказуема. Затова още от сега е нужно планирането на множество обучения, които да имат

детайлен, задълбочен и най-важното – перманентен характер.

Втората под-категория нарушения по точка „б“ параграф 4 на чл. 83 от Регламента условно могат да бъдат наречени „нарушения на задълженията на сертифициращия орган“, част от категорията нарушения на задължения на основни субекти по защита на личните данни. Понеже текстовете на чл. 42 и чл. 43 бяха разглеждани в контекста на гореизложеното, няма нужда от повторното им разясняване отново.

Третата категория – по точка „в“ на параграф 4 на чл. 83 от Регламента са от под-категорията „нарушения на задълженията на органа за наблюдение“ съгласно член 41 „Наблюдение на одобрените кодекси за поведение“, параграф 4, които са съставен елемент от вече дефинираната категория нарушения на задължения на основни субекти по защита на личните данни. И тук, както в някои от гореизброените случаи, е налице правна безсмислица защото административното нарушение би могло да се извърши само и единствено от „от орган, който има съответното ниво на опит във връзка с предмета на кодекса и е акредитиран за тази цел от компетентния надзорен орган“ по смисъла на пар.1 от чл. 41. Изненадващо, параграф 6 на същия чл. 41 от кодекса закрепява правилото, че настоящият член не се прилага по отношение на обработване, извършвано от публичните власти и органи. Скъсането на правната и житейска логика е очевидно и не предполага по-нататъшно обсъждане понастоящем. В някой бъдещ момент обаче това би било предмет на практиката по прилагане на GDPR от страна на различните правни субекти

Очаквайте продължение на темата в брой 2, 2018.